

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Editorial

Václav Klaus:
Sebedestrukce Západu

Tomáš Břicháček:
Západ na kolenou

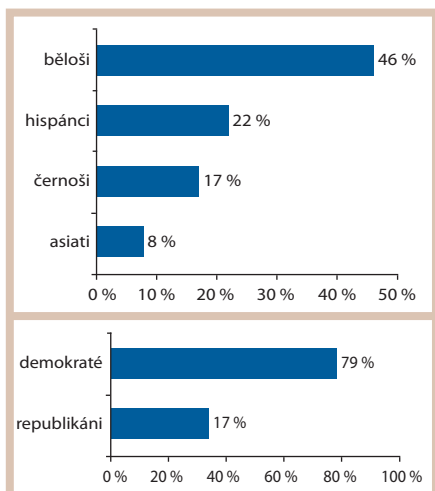
Václav Klaus, Jiří Weigl:
Na čí straně vlastně stojíme my?

Ivo Strejček:
Ještě vnuci našich vnuků...

Zdeněk Koudelka:
Istanbulská úmluva o násilí
na ženách a naše právo

LETNÍ GRAF IVK

Kdo jsou dnešní američtí demonstranti?

Pramen: Pew Research Center, červen 2020

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29
160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter
Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 24. 8. 2020

Sebedestrukce Západu*

Václav Klaus

Nápad připravit a vydat sborník *Sebedestrukce Západu* vznikl zcela spontánně. Byli jsme sice plně vytížení polemikou nad údajnou koronavirovou pandemií (o tom více v naší knížce *Karanténa, IVK*, publikace č. 49, 2020), polemizovali jsme s plány na obrovské zadlužení našich i budoucích generací, které vyplývaly z ambicí nemuset udělat žádné radikální ekonomické způsobilostní procesy a hlavně se vyhnout Schumpeterově „tvůřivé destrukci“ (viz naše knížka *Ekonomické aspekty koronakrizy, IVK*, publikace č. 51, 2020). Nebyli jsme také ochotni nechat na sebe bez protestu uvalit evropský Zelený úděl. Přesto nás fenomén bourání soch a fatálního prepisování historie nemohl nechat klidnými. Proto tato knížka.

Ambice dnešních revolucionářů se v podstatě neliší od utopických snů komunistů a socialistů 19. a 20. století.

Startem k ní byl v Právu publikovaný článek Jiřího Weigla *Mráz přichází z druhé strany* (9. července 2020), který přetiskujeme v tomto sborníku. Rukopis tohoto článku nás motivoval si o tom intenzivně v kolektivu IVK povídat a vedl nás k rozhodnutí pokusit se na toto téma společně vytvořit rozsáhlejší text. Obrátil jsem se na řadu kolegů a blízkých spolupracovníků našeho institutu a všichni bez váhání souhlasili, že příspěvek do sborníku napíší. Stejně rychle souhlasně zareagoval Milan Knížák, že vymyslí a nakreslí obálku knihy. Pak už jsme si – v trochu chaotickém letním období – jen vyměňovali emaily a první verze textů.

Knížka vznikla v podstatě za jeden měsíc, za červenec. Výsledek této naší aktivity drží čtenář v ruce. Jsou to texty ostré, politicky nekorektní. Nikdo k nim nemusel nic studovat (a bádát v literatuře), toto všechno bylo v nás. Jsou to texty zcela autentické, které

* Úvod ke sborníku „Sebedestrukce Západu“: slovo editora. Václav Klaus a kol. *Sebedestrukce Západu*. Praha, Institut Václava Klause 2020.

naznačují, že nás jarní americké bourání soch až zas tak nepřekvapilo. Všechny z nás směřování k tomu už dávno trápilo. Z textů v knížce je to více než zřejmé.

Velmi stručně k jednotlivým příspěvkům. Nejdelší je text můj, v němž jsem vyjádřil své přesvědčení, že nás *Americká kulturní revoluce může zničit neméně než před 100 lety revoluce ruská*. Stejně jako Jiří Weigl připomínám naši dva roky starou publikaci „Obrana demokracie před liberální demokracií“, která mířila stejným směrem. Zdůrazňovalo se v ní, že se ambice dnešních revolucionářů „v podstatě neliší od utopických snů komunistů a socialistů 19. a 20. století“.

V tomto příspěvku, který představuje část I sborníku, je připomínán náš soubor s těmito ideologiemi v průběhu celé postlistopadové éry a to, že to v současnosti

EDITORIAL

Prázdninový Newsletter je svým způsobem extendovanou anotací na nejnovější publikaci našeho institutu *Sebedestrukce Západu*, která je výsledkem naší letní práce a vychází v závěru prázdnin. „V minulých letech nás většinou zneklidňovala jen jednotlivá, i když zásadní témata (jako je nadměrná a stále rostoucí regulace trhu, nezastavitelná evropská centralizace, klimatické inženýrství a jeho ekonomické náklady, masová migrace, multikulturalismus, pokrokářství, genderismus), ale dnes nastalo něco jiného. Nyní se všechna témata spojují a slévají do širokého globálního levičáckého pokrokářského proudu, jehož ambice není nic menšího než naprostá přeměna světa, jak jej známe.“ Píšeme v úvodu ke knize.

Inspirační k jejímu vzniku byly bouřlivé události v USA a tamní eskalující napětí a prohlubující se společenský nesvár. Nová publikace ale ani zdaleka není jen o Americe, není prostým reagováním na tamní dění.

Mimořádně proto v tomto čísle nenajdete tradiční anketní otázku, ale „ochutnávku“ z této naší nové knihy. V úvodu tohoto čísla publikujeme slovo editora – Václava Klause. Následuje text našeho kolegy Tomáše Břicháčka. (Jeho nejnovější publikaci *Unie ve stínu Brexitu* právě

(Pokračování ze strany 1)

dokončujeme a připravujeme její brzké vydání.) Třetí text, který je reakcí na návštěvu Mika Pompea v Praze, ve sborníku nenaleznete, ale obsahově do tématu dokonale zapadá.

Mimo toho jsme se ale věnovali i dalším tématům. Tím nejzásadnějším bylo schválení plánu *Next Generation EU* a s ním přicházejícího masivního zadlužení na desítky let do budoucna. Řadu příspěvků právě k tomuto tématu, ale i k jiným ekonomickým otázkám souvisejícím s koronakrizí naleznete ve druhé knize, jež aktuálně vychází – *Ekonomické aspekty koronakrize*.

Neměli bychom ale vypouštět ani zdánlivě „odehraná“ témata jako Istanbulská úmluva. Jsou totiž stále aktuální, jak se ostatně o prázdninách ukázalo. Na samém závěru to připomíná svým komentářem Zdeněk Koudelka.

Filip Šebesta

vyústilo v cíl „změnit samotnou podstatu demokracie“ a ve snahu „delegitimovat celé demokratické zřízení“ a „revolučně zvrátit dosavadní uspořádání světa“. V závěru se přihlašuji k projevu prezidenta Trumpa v letošním Den nezávislosti na Mount Rushmore, kde prezident Trump mimo jiné řekl, že se jedná o „levicovou kulturní revoluci“ a že „nás chtějí umlčet“. To je v souladu se všemi texty tohoto sborníku.

Jiří Weigl přispěl k našemu sborníku nejvíce tím, že to celé svým textem vlastně zahájil. Prvním explicitním článkem k tomuto tématu byl jeho „Mráz přichází z druhé strany“. Dokazuje v něm, že dnešní revoluce není nic jiného než „nám dobře známý, starý, tolikrát zkrachovalý projekt levicové utopie, pouze v nových kulisách a obsazení“. Děsivé je podle něho to, jak „k celé nové kulturní revoluci přistupuje establishment západních zemí, jejich elity a politický

a mediální mainstream, stejně jako značná část velkého byznysu“. Západ podle něho – a v tom se s ním shodujeme – přestává existovat.

Dnešní revoluce není nic jiného než nám dobře známý, starý, tolikrát zkrachovalý projekt levicové utopie, pouze v nových kulisách a obsazení.

Protože to Jiří Weigl začal, dostal právo dodatku. Jeho druhý text se jmenuje *Kulturní revoluce už liberální demokracii nepotřebuje*. Původní liberální ideje byly „levičáckými progresivisty překrouceny a dnes slouží cílům naprosto opačným – zbavit občany a celé národy jejich svobody a podřídit je globálnímu vládnutí a nekontrolované moci samozvaných elit“. Autor připomíná negativní vliv protestantské etiky i „zabalení radikálních kolektivistických ideologií do pseudonáboženské rovnostářské rétoriky“. Díky tomu se lidem „podařilo vnútit představu, že člověk a jeho svoboda již nejsou prioritou“. Strach z globální pandemie se pak stal tou nejsnadnější cestou „k zastrašení lidstva a jeho podřízení globální kontrole“.

Strach z globální pandemie se pak stal tou nejsnadnější cestou k zastrašení lidstva a jeho podřízení globální kontrole.

Rychle zareagoval **Ladislav Jakl** textem, jehož název se nakonec ustálil na *Černý scénář přichází z Ameriky, ale padá i na nás*. Autor v něm zdůrazňuje, že „jsou Spojené státy určující silou celého našeho západního světa“ a připomíná, že „všechny zásadní trendy přišly odtamtud“. Klade si otázku „co USA šíří po světě dnes?“. Odpovídá, že jsou to převážně myšlenky „americké progresivní levice“, která popírá „pilíře, na kterých stojí americká demokracie“.

Aleš Valenta byl první, kdo u nás už řadu let připomíná a analyzuje fenomén probíhající „kulturní revoluce“. Upozorňuje nás, že se její „nejradikálnější projevy vyskytují v anglosaském světě, především na univerzitách Spojených států a Británie“. Všimá si „progresivistického fanatismu globálních elit, jejichž radikalismus nabírá na obrátkách“. Sebedestrukce Západu – tento jeho termín se dostal do názvu celé naší knihy – vstupuje podle něho „do svého posledního stádia“. I on ale vidí šanci, vidí „i jiné možnosti, včetně úspěšné vzpoury davů proti vládě pokrokářských elit“.

Ivo Strejček ve svém textu *Proč Západ ničí sám sebe a co s tím dělat* už názvem tohoto svého textu důrazně říká, že „se západní civilizace otrásá v základech“. Na rozdíl od řady dalších autorů tohoto sborníku se věnoval literatuře a ukázal nám, kde toto všechno začalo. Připomněl i roli ideologie „havlismu“. I on v závěru vyzývá k optimismu a spolu s Donaldem Trumpem říká „je čas promluvit nahlas a silně“.

Michal Semín ve svém příspěvku *Spojené státy na existenčním rozcestí* poukazuje na význam intuitivně ne zcela jasného pojmu „deep state“, kterým prezident Trump pojmenoval své odpůrce. V literatuře se dříve nepoužíval. Michal Semín originálně odlišuje „autentické revoluce“ (povstání utlačované části společnosti) od „revolucí barevných“, které bývají iniciovány a usměrňovány shora. Připomíná i významnou roli, kterou v celém tomto procesu už delší dobu hraje davoský Klaus Schwab (mnou mimořádně nenáviděná osoba) a jeho „globalistická sekta“.

Svůj originální příspěvek nám poslal i náš dlouholetý kolega **Petr Hájek**. Připomíná Zbigniewa Brzezińskiego a jeho teorii konvergence, zformulovanou v 70. letech. Dnešek vidí jako uskutečněnou konvergen-

►

NABÍZÍME

Sebedestrukce Západu. Praha, Institut Václava Klause 2020.

Ve společenském vývoji západního světa došlo k závažnému negativnímu posunu. V minulých letech nás většinou zneklidňovala „jen“ jednotlivá, i když zásadní témata (jako je nadměrná a stále rostoucí regulace trhu, nezastavitelná evropská centralizace, klimatické inženýrství, pokrokářství apod.), dnes ale nastalo něco jiného. Nyní se všechna témata spojují a slévají do jednoho širokého globálního proudu, jehož ambicí není nic menšího než naprostá přeměna světa, jak jej známe.

Proto se IVK rozhodl prezentovat svůj přístup ke společenské krizi Západu v celé jeho šíři, hloubce a celistvosti. I když nejextrémnější a nejradikálnější podobu mají tyto trendy v posledních letech a měsících v USA, sborník textů autorů IVK a jeho nejbližších spolupracovníků nevznikl jako prostá reakce na aktuální americké dění. Je pokusem o rozbor širších souvislostí. Je příspěvkem k pochopení faktu, že navzdory tomu, o jak rozdílných oborech mluvíme, ve skutečnosti jde jen o dílčí projevy jednoho jediného frontálního útoku na západní civilizaci v podobě, jak ji vybudovaly celé generace před námi.

Editorem sborníku je Václav Klaus. Svými texty dále přispěli Jiří Weigl, Ladislav Jakl, Aleš Valenta, Ivo Strejček, Michal Semín, Petr Hájek, Tomáš Břicháček a Milan Knížák.

136 stran, 100 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

ci komunismu a kapitalismu, kdy se z obou systémů vzalo to nejhorší. Brzeziński samozřejmě myslel, že bude přebíráno to nejlepší. Přesto je Hájek optimistou – kyvadlo bylo až příliš vychýleno na jednu stranu a proto se musí vrátit zpátky. Autor této kapitoly sborníku dokonce hlásá, že „čím větší přestřelení na jednu stranu, tím lépe“, tím dříve se kyvadlo začne vracet.

Tomáš Břicháček zdůrazňuje, že „na dnešní svět už nelze nahlížet prizmatem komunismus versus svoboda a demokracie, respektive Západ versus Východ. Stěžejní ideový konflikt se už dávno přesunul

Na dnešní svět už nelze nahlížet prizmatem komunismus versus svoboda a demokracie, respektive Západ versus Východ. Stěžejní ideový konflikt se už dávno přesunul na osu Západ versus anti-Západ.

na osu Západ versus anti-Západ“. Bojovat s marxismem-leninismem, který už dávno „v našem prostoru vyhasl, bojovat s ním dnes, po uplynutí bezmála třetiny století, je zcela bezpředmětné a znamená vedení

minulé války s minulými nepřáteli“. Zcela unikátní je jeho výčet různých zákonů, příruček, rozhodnutí, soutěží, cen a anticen, které u nás jednoznačně hrají na progresivistickou notu.

Milan Knížák nám kromě originálně pojaté obálky knihy napsal i krátkou glosu, i když i obálka sama je významnou glosou k našemu tématu. Knížákovou poselství je jasné: „v zájmu pofiderní spravedlnosti a rovnosti vzniká totalitně řízená společnost“.

Co je všem těmto textům společné? Je to – pocit, že se jedná o kvalitativně zcela nový fenomén;

– hluboké přesvědčení, že nejde o autentickou revoluci zdola, ale o nové ambice elit a jejich intelektuálních našeptávačů;

– naše sebevědomá jistota, že nejde o útok na Západ z Východu (z Ruska či Číny), ale o sebedestrukci Západu, resp. o vývoz revoluce z USA;

– obava, že se rýsují obrysy „totalitně řízené společnosti budoucnosti“;

– naše smutné zjištění, že v dnešních bouřlivých střetech vůbec nejde o svobodu (a ani se o ní už raději nemluví), ač ta byla dlouhá staletí konstitutivním prvkem Zápa-

du. Dnes jde o rozbití západní společnosti, a to ve jménu nároků, privilegií, protekce. To vše si Západ způsobuje sám tím, že začal opouštět svou vlastní podstatu;

Dnes jde o rozbití západní společnosti, a to ve jménu nároků, privilegií, protekce.

– smutek z toho, že byly koronavirová pandemie a s ní spojené šíření strachu využity k umlčení opozice všeho druhu (s výjimkou naší parlamentní);

– shoda, že v tom, co se dnes děje, vidíme všichni levičáctví a návrat levicových utopií a že proto rezolutně odmítáme označovat pravolevý konflikt za přežitek minulosti.

Někteří z nás vidí i naději. Petr Hájek optimisticky věří, že se kyvadlo už natolik vychýlilo na jednu stranu, že už se může jen vracet zpátky a Aleš Valenta věří v novou „vzpouru davů“. Ostatní podobné optimistické soudy nevynášejí. Ale všichni víme, že „Optimismus ist Pflicht“, optimismus je povinností.

31. 7. 2020

Západ na kolenou*

Tomáš Břicháček
právník a publicista

Zdivočelé davy hanobící a strhávající sochy, seznamy „nevhodných“ filmů, běloši klečící před černochoy, změny „urážlivých“ názvů a log potravin či sportovních klubů, vyhazovy z práce za nekonformní výroky a celá hysterie kolem „Black Lives Matter“ – to vše je jenom jeden lépe viditelný střípek rozsáhlého souboru procesů a střetů, které povětšinou probíhají méně dramaticky v parlamentech, v soudních síních, na úřadech, v médiích, na školách nebo třeba na půdě institucí EU a v dalších mezinárodních organizacích.

„Me Too“, „Refugees Welcome“, „Fridays for Future“, „Manželství pro všechny“, Istanbulská úmluva, Evropský pilíř sociálních práv, zákon o důstojné smrti – tyto zdánlivě nesouvisející iniciativy, akce či hesla z různých oblastí života jsou příklady dalších dílků těžce skládané. Musíme se naučit jako takové je rozpoznávat a vnímat je v souhrnu a ve vzájemných souvislostech.

Potvrzuje se, že na dnešní svět už nelze nahlížet prizmatem *komunismus versus svoboda a demokracie*, respektive *Západ versus Východ*. Stěžejní ideový konflikt se

už dávno přesunul na osu Západ versus anti-Západ, kde se vede stále prudší „kulturní válka“ mezi zastánci normálního světa a progresivní levicí. Ani tentokrát ovšem nejde o nic méně než o osud celé naší civilizace.

Nevedme minulé války, ale poučme se z nich

Zhroucení komunistického režimu v roce 1989 představovalo zásadní milník v dějinách naší země i v našich životech. Loňské třicáté výročí bylo samozřejmě příležitostí k připomenutí a reflexi tehdejších dějů, jakož i celého období totality.

Marxismus-leninismus v našem prostoru vyhasl. Bojovat s ním dnes, po uplynutí bezmála třetiny století, je zcela bezpředmětné.

Vracet se k významným historickým událostem a zamýšlet se nad nimi se jistě sluší. Právě tak je ale potřebné odlišovat uzavřenou minulost, tedy jevy a procesy ukončené, které můžeme jako dějepisnou látku studovat, analyzovat a hledat v nich ponaučení, od problémů a nebezpečí, jimž bezprostředně čelíme v tuto chvíli. Václav Klaus v tomto smyslu před kulatými listopadovými oslavami příhodně upozornil na to, že „už dávno není základním tématem naší současnosti to, že skončil komunismus. Neměli bychom nikomu dovolovat, aby to ještě pořád tvrdil a zakládal na tom svou

dnešní politickou kariéru“. Cenný je též Klausův o několik let starší výrok o tom, že je potřebné spíše „komunismus v celé jeho hloubce a šíři pochopit a na základě tohoto pochopení být schopen co nejprůzračněji vidět všechna současná nebezpečí, která by nás do podobného (určitě už ne stejného) světa mohla vrátet“.

Marxismus-leninismus v našem prostoru vyhasl. Bojovat s ním dnes, po uplynutí bezmála třetiny století, je zcela bezpředmětné a znamená vedení minulé války s minulými nepřáteli. Je-li takový postoj upřímný, pak lze hovořit o určité intelektuální strnulosti, nezdravé zahleděnosti zpátky a neschopnosti přeorientovat se na novou dobu a její problémy. Obávám se ovšem, že častěji jde o vědomé zneužívání tohoto tématu – někdo se na něm snaží lacino vyzískat punc pravdivosti, modernosti či ostrých loktů, jinému slouží jako fíkový list k zakrytí vlastní programové prázdnoty nebo nedostatku odvahy jít do současných ožehavých sporů, leckdo jím může maskovat a zdánlivě zjemňovat svoji bytostnou levicovost, někdo touto cestou uměle oživuje atmosféru studené války a představu nepřátelského, autoritářského „Východu“, jiný se zarputile drží oblíbené hole pro kádrování svých spolupůlčanů ohledně jejich chování za minulého režimu.

Ať už je tento *antikomunismus se zpožděním* v tom či onom případě dobře míněný, nebo falešný, vždy je naprosto neproduktivní. Co je horší, tento způsob uvažování

* Příspěvek Tomáše Břicháčka do sborníku *Sebedestrukce Západu*. Praha, Institut Václava Klause 2020.

zkresluje vidění dnešní politické situace a otupuje rozlišovací schopnosti, pokud jde o identifikaci frontové linie právě probíhajícího konfliktu, respektive aktuálních nepřátel a aktuálních podob zla (možná to je ze strany některých, kdo na tuto kartu sázejí, záměr).

Má-li být práce s problematikou komunismu plodná, pak je to v oné rovině pochopení a ponaučení. Zde je její potenciál naopak značný, ba vpravdě nedocenitelný. Zkušenost s komunistickým režimem – od jeho nástupu k moci, přes ideologické koncepty, jazyk až po prostředky udržování poslušnosti – může posloužit jako jedinečný referenční rámec a odrazový můstek pro posuzování dnešních jevů na politické scéně západních zemí a na úrovni EU. Srovnávejme to, co důvěrně známe z naší minulosti, s praktikami a mantrami dnešního panujícího světonázoru a jeho protagonistů, a budeme na každém kroku narážet na podivuhodné paralely. Živá národní paměť týkající se jednoho druhu krajně levicové diktatury snad zvýšila naši vnímavost a citlivost k sociálně-inženýrským snahám o výchovu nového vykořeněného, poslušného, podmaněného člověka a v nastávající bouři se může ukázat být velkým darem.

Západ versus anti-Západ

Západ dnes není ohrožován primárně zvnějšku, ale zevnitř. Nebezpečím už nejsou komunisté z Východu a jejich boj s kapitalismem, nýbrž domácí progresivní levice (neboli neomarxisté, kulturní marxisté, progresivisté, nová levice apod.) a její útok na západní kulturu. Opět jde o snahu zbořit starý svět, zděděný od předchozích generací, a na jeho místě vybudovat nový „pokrokovější“, „spravedlivější“, „dokonalejší“.

Západ dnes není ohrožován primárně zvnějšku, ale zevnitř.

Myšlenkový základ tohoto *nového světa* tentokrát sestává ze změní postmoderních „-ismů“, mezi nimiž vystupuje do popředí genderový feminismus, agenda sexuálních menšin, humanrightismus, multikulturalismus, environmentalismus, globalismus či NGO-ismus. Zpochybňované jsou křesťanské hodnoty, rodina, pohlaví, autorita, řád, národní stát a vůbec ty nejvíce samozřejmé danosti. Má vymizet základní pojem o tom, co je, a co není normální. Má být zastřena hranice mezi dobrem a zlem.

Jisté je, že v kulturní válce proti nám stojí nebezpečná destruktivní ideologie, která rozleptává základní stavební prvky společnosti, vytyčuje cestu k antiutopii a představuje ryzí popření starého Západu.

Kulturní válka na dosah

Kulturní válka není žádným vzdáleným konfliktem, který bychom mohli pohodlně sledovat přes oceán a věst o něm teoretic-

ky diskuse. Není ani něčím, co by se k nám dostávalo jen v ozvěnách a nahodile. Konečně nejde o jev v naší zemi nový, který by začal teprve pospřeváváním Churchillovy sochy v Praze na Žižkově.

Razantní nástup progresivistů pak nastal v první dekádě tohoto století a od té doby je jejich agenda ve veřejném prostoru trvale a ve vzrůstající míře přítomna.

První „výstřely“ padly už v devadesátých letech, kdy se u nás například začala etablovat genderová studia nebo kdy se rozvinula diskuse o registrovaném partnerství homosexuálů. Razantní nástup progresivistů pak nastal v první dekádě tohoto století a od té doby je jejich agenda ve veřejném prostoru trvale a ve vzrůstající míře přítomna.

V zájmu vykreslení rozsahu celého problému níže heslovitě uvádím některé počiny, iniciativy a spory, které mi zvláště utkvěly v paměti (stranou ponechávám položky související s EU, o nichž bude řeč posléze):

- přijetí zákona o registrovaném partnerství (2006);
- anticena Kyselá žába udělovaná za „sexistické“ výroky a činy (2006–2008, 2015);
- anticena Sexistické prasátečko zaměřená na „sexistickou“ reklamu (2009–2018);
- příručka *Kultura genderově vyváženého vyjadřování*, kterou uveřejnilo ministerstvo školství (2010);
- příručka *Sexuální výchova – vybraná témata*, již ministerstvo školství nejprve doporučilo a později své doporučení odvolalo (2010);
- útoky feministek na soutěž Miss UK, která poté skončila (2013);
- vládní strategie pro rovnost žen a mužů v České republice na léta 2014–2020 (2014);
- Istanbulská úmluva jakožto údajný nástroj boje proti násilí na ženách, ve skutečnosti však beranidlo genderové ideologie (ČR ji podepsala v roce 2016, k ratifikaci zatím nedošlo);
- rozhodnutí Ústavního soudu, které pootevřelo cestu pro osvojení dětí registrovanými partnery, když umožnilo adopci jedním z partnerů (2016);
- rozhodnutí Ústavního soudu, podle kterého nelze využít výhradu veřejného pořádku k odepření uznání cizího rozhodnutí o rodičovství dvou mužů k dítěti, které jim odosila náhradní matka (2017);
- zpochybňování vhodnosti zařazení básně *Maminka* od Jiřího Žáčka do čítanek (2017);
- soutěž Genderiáda o nejlepší středoškolskou práci na téma rovnosti žen a mužů (2018);
- návrh zákonné úpravy, podle níž by ke změně pohlaví namísto chirurgického zákroku stačilo úřední rozhodnutí (2018);

– návrh „zákona o manželství pro všechny“, jenž by umožnil uzavírání manželství stejnopohlavními páry (2018);

– zavedení konceptu „předsudečná nenávisť“ (2019);

– diskuse o úpravě přechylování ženských příjmení v souvislosti s návrhem novely zákona o matrikách (2019, 2020);

– skandál kolem mluvčího Filosofické fakulty UK Petra Kukala, který přišel o místo kvůli svému údajně „sexistickému“ článku *Perské princezny* a následně facebookové diskusi o tomto textu (2020);

– návrh zákona o paliativní péči, rozhodování na konci života a eutanázii (2020) jako již třetí iniciativa na toto téma, přičemž – pro zajímavost – ta první nesla název „zákon o důstojné smrti“ (2008);

– chystaná „klimatická žaloba“ aktivistů na vládu ČR pro údajnou nedostatečnou činnost v předcházení změně klimatu (2020).

Jde samozřejmě jen o namátkový, příkladový výčet. Mohli bychom pokračovat dále a třeba se přitom podrobněji v dlouhodobé perspektivě zabývat činností našich ministrů pro lidská práva, veřejných ochránců práv nebo agendou různých poradních orgánů vlády (typu Rada vlády pro rovnost žen a mužů nebo Rada vlády pro nestátní neziskové organizace).

Role Evropské unie

Klíčovým faktorem vpádu kulturní války do našeho prostoru je Evropská unie. Její působení v této oblasti je vícevrstevné a ubírá se rozmanitými cestami. Lze říci, že Unie ve své současné podobě je zároveň a) produktem, b) nástrojem i c) aktérem těchto neblahých procesů.

Ad a) Skutečnost, že se EU v průběhu času zvrátila v dílo progresivní levice, je zřejmá hned ze zakládacích smluv, respektive z hlavních parametrů integračního celku, které jsou v nich nastaveny.

Jde jednak o samotnou povahu nadstátní entity, již byly svěřeny rozsáhlé a nejasně ohraničené pravomoci, kde v rozhodovacích postupech převažuje nadnárodní (komunitární) metoda a kde vše podtrhuje hybnost ve směru „stále užší unie“ neboli k prohlubování integrace. Výchoiskem je programový centralismus, kdy přesun moci na ústřední úroveň, respektive expanze činnosti Unie jsou považovány za pozitivní hodnotu a smysl sám o sobě. Uplatnění tohoto modelu logicky vede k postupnému oslabování národních států až k jejich budoucímu potlačení a nahrazení novým suverénem. Ve výsledku tedy jde o konkurenční vizi ke státnosti evropských zemí.

Program nové levice je zadruhé vtělen do řady konkrétních ustanovení zakládacích smluv – ať už vymezují cíle, hodnoty, zásady, nebo pravomoci – a dále do Listiny základních práv EU. ▶

Konečně dané ideologické zabarvení se projevuje v unijních právních předpisech, v judikatuře Soudního dvora, v nasměrování unijních penězovodů či v existenci různých specializovaných orgánů a platforem.

Ad b) Pro progresivisty je Unie užitečným nástrojem, pomocí něhož mohou prosazovat svou agendu naráz napříč 27 členskými státy a zabetonovávat své ideologické postuláty daleko od dosahu vnitrostátních parlamentních voleb. Unijní legislativní proces nabízí cestu, jak obcházet národní politická kolbiště, respektive jak válcovat odpor vzpurných států. Tam, kde lze nalézt určitou pravomoc Unie a kde se uplatní komunitární metoda, bude právo EU vždy převodní pákou pro šíření vůle západního pokrokářského mainstreamu, který má dlouhodobě pohodlnou většinu mezi členskými státy i v Evropském parlamentu. A u unijní legislativy to nekončí; leckdy stačí poslat vhodnou příhrávku Soudnímu dvoru EU (zejména v podobě předběžných otázek vnitrostátních soudů a žalob Komise na členské státy pro porušení unijního práva) a ten ochotně „zastoupí“ zákonodárce vnitrostátní i unijní.

Ad c) Instituce EU jsou v kulturní válce svébytným, sebevědomým hráčem. Mají v rukou silné prostředky, mezi které patří tvorba legislativy, rozhodovací činnost Soudního dvora, finance, politický nátlak, agitace. Neváhají nastolovat agendu, jít do střetů, vměšovat se do dění v jednotlivých členských státech i ve třetích zemích.

Z platných právních předpisů připomeneme na prvním místě sérii antidiskriminačních směrnic, směrnici o rovnováze mezi pracovním a soukromým životem či různá nákladná a tíživá opatření odůvodňovaná ochranou životního prostředí a klimatu. Dlouho již leží na stole návrh směrnice o „zlepšení genderové vyváženosti“ ve vedení obchodních společností kotovaných na burzách a návrh další (tzv. Špidlový) antidiskriminační směrnice. V roce 2017 unijní instituce vyhlásily Evropský pilíř sociálních práv, který je jakousi modelovou chartou nasáklou ideologií nové levice, jež má posloužit jako základ pro rozmach unijní sociální legislativy a pro sjednocování vnitrostátních úprav v této oblasti. Novým tématem číslo 1 je v posledních měsících Evropský zelený úděl, který přinese řadu dalekosáhlých opatření ve jménu dosažení *klimatické neutrality* EU do roku 2050.

Ve hře je dále přistoupení EU (v mezích jejích pravomocí) k výše zmiňované kontroverzní Istanbulské úmluvě. Unie ji podepsala již v roce 2017, ale proces ratifikace se poté zadrhl, zejména kvůli změně postoje některých států. Komise a Evropský parlament silně tlačí na dokončení přistoupení EU i na ratifikace ze strany jednotlivých členských států.

Rovněž Soudní dvůr EU dlouhodobě aktivně razí pokrokářskou linii. Můžeme v tomto směru vzpomenout na řadu rozsudků

týkajících se diskriminace (ve vztahu k pohlaví, sexuálním menšinám i dalším kritériím), postavení migrantů nebo ochrany životního prostředí. Jestliže obecně platí, že unijní soudci se nenechávají spoutat původními záměry autorů zakládacích smluv a unijních normotvůrců a svým aktivistickým výkladem sebevědomě dotvářejí unijní právo, nejinak je tomu v otázkách kulturní války.

Vedle právních aktů se ideologie nové levice promítá také do množství politických dokumentů, které unijní instituce bez ustání chrlí – typicky ve formě závěrů Evropské rady či Rady, sdělení Komise nebo usnesení (rezolucí) Evropského parlamentu.

Klíčovým faktorem vpadu kulturní války do našeho prostoru je Evropská unie.

Ukázkou může být strategická agenda pro období 2019–2024 (což jsou závěry Evropské rady ohledně obecných směrů a priorit činnosti Unie pro nynější institucionální cyklus) a zvláště pak její partie *Budování klimaticky neutrální, ekologické, spravedlivé a sociální Evropy*.

Z dokumentů Rady upozorníme na závěry k tématům *Boj proti násilí páchanému na ženách a poskytování služeb podpory obětem domácího násilí* (2012), *Podpora úlohy žen jakožto osob podílejících se na rozhodování ve sdělovacích prostředcích* (2013), – *o rovnosti LGBTI osob* (2016), či – *o rovnosti žen a mužů* (2016).

Z nejvýmluvnějších exemplářů z dílny Komise můžeme uvést sdělení *Unie rovnosti: strategie pro rovnost žen a mužů na období 2020–2025* (2020), strategii pro rozmanitost a inkluzi mezi jejími zaměstnanci *A better workplace for all: from equal opportunities towards diversity and inclusion* (2017) nebo dokument *List of actions to advance LGBTI Equality* (2015).

Přehledkou militantního neomarxismu jsou ovšem zvláště rezoluce Evropského parlamentu.

Přehledkou militantního neomarxismu jsou ovšem zvláště rezoluce Evropského parlamentu. Z nepřeberného množství příkladů můžeme vyzdvihnout (hromadně) každoročně přijímaná usnesení o stavu základních práv v Evropské unii, různá usnesení k migrační krizi 2015/16 nebo usnesení k boji proti změnám klimatu z posledních dvou let. Z jednotlivých rezolucí bych pak upozornil na tyto: – *o ženách a změně klimatu* (2012), – *o boji proti homofobii v Evropě* (2012), – *o odstranění genderových stereotypů v EU* (2013), – *o sexuálním a reprodukčním zdraví a souvisejících právech* (2013), – *o podpoře rovnosti žen a mužů v oblasti duševního zdraví a klinického výzkumu*

(2017) či – *o stavu klimatické a environmentální nouze* (2019).

Nepřekvapí, že ve své červnové rezoluci k nynějším nepokojům ve Spojených státech europarlament mimo jiné „prohlašuje, že ‚Black Lives Matter‘ (na černošských životech záležití)“, „podporuje nedávné masivní protesty proti rasismu a diskriminaci, které se konaly po úmrtí George Floyd a v evropských metropolích i jiných městech po celém světě“, „odsuzuje bílý supremacismus ve všech jeho formách, včetně používání sloganů, jejichž cílem je oslabit nebo znevážit hnutí Black Lives Matter a rozmělnit jeho význam“, „vyzývá orgány EU a členské státy, aby oficiálně uznaly minulé křivdy a zločiny proti lidskosti spáchané na černošském obyvatelstvu a osobách s jinou barvou pleti a Romech“, „vybíjí členské státy, aby dějiny černošského obyvatelstva a obyvatelstva s jinou barvou pleti a Romů začlenily do školních osnov“, a „vyzývá členské státy, aby odsoudily a neuplatňovaly tradiční rasistické a afrofobní praktiky, například líčení obličeje na černo (praktiky ‚blackface‘)“.

Politická doktrína Unie se samozřejmě zrcadlí v nastavení unijních rozpočtových výdajů. Studujeme pozorně víceleté finanční rámec (VFR), jednotlivé fondy či programy. Všimějme si, kolik prostředků, na co a komu z unijní kasy plyne. Uvedme jedno číslo za mnohé: podle závěrů Evropské rady z června 2020 by v rámci budoucího VFR 2021–2027 mělo jít alespoň 30% celkového objemu výdajů z rozpočtu Unie a nástroje Next Generation EU na podporu cílů v oblasti klimatu.

Samostatnou kapitolou jsou existence a činnost Evropského institutu pro rovnost žen a mužů (EIGE) a Agentury Evropské unie pro základní práva (FRA), které jsou baštami radikálního progresivistického aktivismu. Vedle těchto agentur existuje řada dalších specializovaných platforem, jako je Skupina na vysoké úrovni pro gender mainstreaming, Evropská síť právních expertů v oblasti genderové rovnosti a nediskriminace apod.

Boj s progresivní levicí je náročnou výzvou už v jednotlivých státech. S ohledem na rozmanitost akterů i bitevních polí není snadným úkolem udržet si celkový přehled a úspěšně čelit útokům na všech úsecích. Řádově větší nebezpečí však představuje progresivismus rozvíjený na mezinárodní, respektive nadnárodní úrovni. To, že právě k tomu EU poskytuje prostor, je projevem fatálního vymknutí se evropské integrace z rozumných mezí.

Oblasti, jako jsou rovnoprávnost občanů, sociální politika, azylová a migrační politika či ochrana životního prostředí, neměly být nikdy ani v nejmenším svěřeny do rukou unijních institucí. Jde o otázky úzce spjaté s místními společenskými a hospodářskými podmínkami, zvyklostmi a životním stylem, které se liší stát od státu či region

od regionu. Především jde o témata citlivá a navýsost politická. Proto by se o nich mělo rozhodovat v demokratickém procesu v rámci sourodých společenství, kterými jsou jednotlivé národní státy, a nikoliv ve složitých, vzdálených, obtížně ovlivnitelných nadnárodních strukturách.

Zvednout se z kolen

Výjevy klečících postav v amerických a evropských ulicích a na sportovištích jsou alegorií Západu, který je na kolenou – Západu duchovně vyprahlého, mravně a kulturně uvadajícího, dezorientovaného, ustrašeného, odlidštěného, sebenenávidějícího, zajíkajícího se ve své korektnosti, zbloudilého mezi falešnými modlami a náhražkovými (ne)ctnostmi, zadluženého, vymírajícího.

Může se tato kdysi velká, vznešená a krásná civilizace ještě někdy postavit na nohy? Události poslední doby nás ve většině strhávají k pesimismu. V přehřlí špatných zpráv se jen tu a tam vynoří nějaká příznivá. I těch nemnoha bychom si ale měli vá-

žit a hledat v nich povzbuzení. Připomínají nám, že naděje a odhodlání změnit věci k lepšímu ztratit nesmíme.

Takovou vzpruhou byl i působivý projev Donalda Trumpa pod památkem Mount Rushmore v Jižní Dakotě 4. července 2020. V jeho přímém pojmenování záměrů a praktik nynějších levicových revolucionářů, v pevné vůli postavit se jim na odpor a hájit odkaz předků i ve zvolání „*We stand tall, we stand proud, and we only kneel to Almighty God!*“ jako by prosvítla ze tmy stará dobrá Amerika a s ní i Západ.

Obhajoba normálního světa před rozvratem je prvořadým politickým programem a životním postojem dneška.

S kulturní válkou dnes nestojíme na dějinném rozcestí, jak by to někteří rádi viděli. Rozcestí jsme nechali daleko za sebou.

* V překladu: „Stojíme vzpřímení, stojíme hrdí a poklékáme pouze před všemohoucím Bohem.“

Už hodně dlouho jdeme po špatné cestě, která končí strmým srázem. Chesterton kdysi řekl: „Když se lidé dostanou na okraj propasti, je to milovník života, kdo bude mít odvalu uskočit zpátky, a jen pesimista bude dál věřit v pokrok“.

Obnova Západu by musela začít u uvědomění si, kde jsme, jaký způsob myšlení nás tam přivedl, a že ze slepé uličky se dostaneme jedině tehdy, když se otočíme čelem vzad a vykročíme zpět ke křižovatce, kde jsme kdysi sešli z osvědčené cesty. Potřebujeme ty, kdo zůstanou stát, když dav klečí, kdo nezmlknou, když to politická korektnost nařizuje, kdo budou (opět s Chestertonem řečeno) hlásat samozřejmosti, i když to vyžaduje nezměrnou odvalu.

Obhajoba normálního světa před rozvratem je prvořadým politickým programem a životním postojem dneška. S ohledem na šíří fronty, na které se kulturní válka vede, a na intenzitu probíhajícího útoku, je třeba postavit tento boj do středu našeho uvažování, jednání a veřejného působení. ■

Na čí straně vlastně stojíme my?

Václav Klaus

Jiří Weigl

výkonný ředitel IVK

Česká média informovala o nedávné návštěvě amerického ministra zahraničí Mika Pompea s titulky „Stojíme na vaší straně“. Citovala tak slova amerického ministra, který vyjádřil obavy o naši svobodu a demokracii, které jsou podle něho ohroženy aktivitami konkurenčních velmocí Číny a Ruska. Ubezpečoval nás, že jsou USA připraveny pomoci nám svobodné poměry bránit. To je třeba ocenit, tak to mezi spojenci má být.

Obáváme se však, že z české strany reciproční zájem o budoucnost americké demokracie, obavy o její osud a vyjádření podpory postojům současné administrativy při jednáních s ministrem Pompeem nezazněly.

Obáváme se však, že z české strany reciproční zájem o budoucnost americké demokracie, obavy o její osud a vyjádření podpory postojům současné administrativy

při jednáních s ministrem Pompeem nezazněly. To pokládáme za velkou chybu.

Americký činitel by se měl dozvědět z našich nejvyšších míst, že je velká část české společnosti velmi znepokojena americkým vývojem posledních let, že ji trápí útoky na samotné základy americké demokracie i její symboly, že se obává nástupu ultrale-

Děsí nás útoky na demokraticky zvoleného současného prezidenta, které trvají po celou dobu jeho mandátu, děsí nás prohlubování příkopů v americké společnosti, děsí nás ovládnutí amerického mediálního mainstreamu levičáckými progresivisty.

vicových sil, které odmítají samotné základní hodnoty a principy svobodné společnosti a tržní ekonomiky, že je zneklidněna šířením absurdních genderových a environmentalistických teorií, vytvářením strachu ve společnosti, umlčováním svobody slova a pošlapáváním akademických svobod na univerzitách.

Děsí nás útoky na demokraticky zvoleného současného prezidenta, které trvají po celou dobu jeho mandátu, děsí nás prohlubování příkopů v americké společnosti, děsí nás ovládnutí amerického mediálního mainstreamu levičáckými progresivisty. Obáváme se průběhu a výsledku nadcházejících prezidentských voleb pro americkou demokracii. Obáváme se o budoucnost unikátní americké společnosti při dnešní snaze přeměnit americký národ na spo-

čenství antagonistických rasových, etnických, náboženských či sexuálních menšin.

Čeští politici měli sdělit ministru Pompeovi, že se velmi obáváme, co se stane, pokud tyto extrémistické síly v USA zvítězí.

Čeští politici měli sdělit ministru Pompeovi, že se velmi obáváme, co se stane, pokud tyto extrémistické síly v USA zvítězí. A bohužel se zdá, že vývoj k tomu směřuje. Měli mu říci, že se vítězství těchto levicových extrémistů v USA obáváme více než čínského politbyra, protože pro udržení naší svobody a tržní ekonomiky představují bezprostřednější hrozbu. Upadnou-li USA do zmatků a levičáckých experimentů, bude ztracena i svoboda v Evropě a ve světě.

Upadnou-li USA do zmatků a levičáckých experimentů, bude ztracena i svoboda v Evropě a ve světě.

Máme právo být znepokojeni, protože naše země trpí zkušeností s levicovými utopiemi již má. Jeden z nejvyšších činitelů americké administrativy měl u nás slyšet, že USA mají ve střední Evropě přítele a spojence, jemuž na jejich osudu záleží, nikoliv nezodpovědného vazala, zvyklého pouze servilně švejkovsky přitakávat mocným, jak to u nás bývá pravidlem.

Publikováno na serveru iDnes.cz dne 13. srpna 2020. ■

Ještě vnuci našich vnuků...

Ivo Strejček

člen správní rady IVK

V Bruselu, pod taktovkou německého předsednictví, probíhal čtyřdenní summit hlav členských států EU. Navenek, „pro publikum“, řešil dvě otázky: jak bude konstruován rozpočet EU na budoucích sedm let, jak vysoké budou povinné příspěvky jednotlivých členských států, a jak bude nastaven poměr dotací a půjček z tzv. fondu New Generation EU. Dohromady se tak „vyjednávalo“ o rozdělení necelých 2 bilionů eur!

Až do tohoto summitu bylo totiž nemožné, a tato nemožnost je zakotvena ve smlouvách, aby se EU zadlužovala.

Bylo by vážnou chybou nechat se zmást politickými stanovisky, že podstata bruselské debaty byla výhradně „technická“, že šlo pouze o to, kolik si která země z balíku peněz „utrhne“ – jak se chvástá premiér Babiš, že šlo pouze o vyjednání poměru mezi dotacemi (nevratné peníze) a půjčkami (které budou muset členské státy splatit).

Výsledky čtyřdenního jednání potvrzují, že tentokrát se v Bruselu událo cosi závažnějšího, cosi, co se stalo dalším z předělů v historii evropské integrace. Až do tohoto summitu bylo totiž nemožné, a tato nemožnost je zakotvena ve smlouvách, aby se EU zadlužovala. V této smluvní logice bylo vyloučené, aby členské státy dokonce za „evropské“ dluhy ručily. Od tohoto summitu již závazný princip vyrovnaného rozpočtového hospodaření EU neplatí.

Merkelovsko-macronovsko-bruselský dluhový diktát – jinak nelze právě ukončený summit nazvat – je proto v tomto kontextu nutné posuzovat jako historický průlom. Průlom o to významnější a vážnější, s jakou lehkostí, bez problémů, bez reptání jej členské státy akceptovaly.

Od tohoto summitu již závazný princip vyrovnaného rozpočtového hospodaření EU neplatí.

Výsledky summitu, a je zcela jedno, jak dopadlo rozdělování peněz, tak posouvají současnou podobu evropské integrace do další fáze – do fáze, ve které se bude politická moc rozdělovat jinak. Strachu z koronaviru a vážné problémy mnohých evropských ekonomik vytvářejí pro nové dělení moci vhodnou atmosféru:

Evropská komise, „tvůrce a správce“ evropského dluhu, si – úspěšně - vytěšňuje politický prostor s cílem posunout se k výraznější podobě „evropské vlády“ (k čemuž daly členské státy převzetím záruk za evropský dluh fakticky zelenou);

Už tak zjevná dominance Německa a Francie byla znovu posílena. Tyto dvě země, bez jakékoliv protiváhy uvnitř EU, budou ještě víc rozhodovat o ostatních;

Opět velmi brzy uslyšíme, že „pokrok vpřed nesmí být blokován jednotlivci“. Tato argumentace zneužije situaci k dalšímu rozšíření hlasování kvalifikovanou většinou do oblastí, ve kterých zbývaly poslední zbytky práva veta, a ve kterých prostě státy musely najít kompromisní shodu;

Budou „posíleny vlastní zdroje evropského rozpočtu“ – což v „bruselštině“ znamená uvalení nových celoevropských daní.

Budou „posíleny vlastní zdroje evropského rozpočtu“ – což v „bruselštině“ znamená uvalení nových celoevropských daní (von Leyenová již oznámila, že budou založeny na „plánovaném rozšíření obchodu s emisemi a na uhlíkové hraniční represí, která bude fungovat jako vyrovnávací mechanismus při dovozu levných zahraničních výrobků škodlivých pro klima“);

Předplatné IVK

instit
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.

Studentské předplatné 330 Kč.

Noví předplatitelé dostanou všechny publikace vydané v první polovině roku.

predplatne@institutvk.cz

NABÍZÍME

Ekonomické aspekty koronakrize. Praha, Institut Václava Klause 2020.

Koronavirová krize, která zasáhla celý svět včetně naší země, je zásadním fenoménem nejen z hlediska medicínského nebo epidemiologického, ale je faktorem, který mění – a zejména mění – i poměry společenské a hospodářské, a to na velmi dlouhou dobu.

Problémem zdaleka není pouze zastavení hospodářského života, které nastalo po rozšíření nákazy. Mnohem horším se jeví přístupy vlád k oživení zastavené ekonomiky. Z jejich přístupu se zdá, jakoby dlouhodobě respektované ekonomické principy najednou přestaly platit – udržitelné veřejné finance, zadlužení pod kontrolou, stejně jako inflace či stabilita měny.

Ekonomické aspekty koronavirové krize, které jsou tématem této publikace, považuje IVK za velmi závažné a dnešní hospodářskou politiku za nezodpovědnou. Sérií čtyř textů, které jsou náplní části A tohoto sborníku, autorský kolektiv pod vedením Václava Klause tuto situaci zevrubně analyzuje a vymezuje se vůči dnešní vládní politice. Část B přináší další články na toto téma z pera Václava Klause, Jiřího Weigla a Filipa Šebesty. V části C pak přinášíme čtenářům odpovědi širší skupiny oslovených osobností ohledně vládní rozpočtové politiky.

104 stran, 100 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

INSTITUT VÁCLAVA KLAUSE

Ekonomické aspekty KORONAKRIZE

Václav Klaus

& kolektiv IVK

instit
VÁCLAVA
KLAUSE

Publikace IVK č. 51/2020

Posiluje se vědomí, že není třeba šetřit, že penězi se dá plýtvat, že spořivost a hospodárnost nejsou ctnostmi – za to se víc musí plkat o jakýchsi „evropských hodnotách“, které je třeba povinně dodržovat;

Už tak zjevná dominance Německa a Francie byla znovu posílena.

Pochvalovat si, že z tohoto „bruselského“ dluhu jsme si ukousli „víc“ a tvářit se, že to není náš dluh, je nejen výrazem politického cynismu, je výrazem mimořádné nezodpovědnosti vůči generacím budoucím. Bezproblémově se smířit s německo-francouzsko-bruselskou realitou, která nám zadlužení nařizuje, je výrazem slabošské rezignace na osud a zájmy vlastní země. Česká republika si k ohromnému zadlužení „vnitřnímu“ přivazuje dluh další – „vnější“.

Česká republika si k ohromnému zadlužení „vnitřnímu“ přivazuje dluh další – „vnější“.

Způsob, jak se k celému problému staví drtivá většina domácí politické scény pouze obnažuje její bídu a ochotu bez odporu přijímat a podbízivě se podvolovat diktátu ze zahraničních metropolí. Jak jinak si vysvětlit skutečnost, že ještě v průběhu mimořádné schůze poslanecké sněmovny před několika dny, která se tématem ohromného evropského zadlužení valícího

Václav Klaus na Sněžce. Tradice nejsou zbytečné. Ta svatovavřínecká na Sněžce trvá už třetí desetiletí. Na shledanou zase za rok.

se na naši zem zabývala (a nehodnotíme teď jak vážně a s jakým výsledkem), je souběžně svolána společná tisková konference pirátů, topkařů, lidovců a starostů vyzývající premiéra Babiše, aby „podepsal“?

Berlín a Paříž to mají s dnešní českou politickou scénou jednoduché – s potěšením ji nechávají mlátit prázdnou antičinskou a antiruskou slámu, aby nám snadněji vnutili svoji vůli. A mají to o to jednodušší, že

jsme to my sami, kdo jsme už od Topolánkových premiérských let bez problémů přijali jednu z nejhlupejších politických zkratk dneška: „Raději do Bruselu, než do Moskvy“.

Tak teď tady onen Brusel v realitě máme: gigantické zadlužení, které budou splácet ještě vnuci našich vnuků.

Publikováno v deníku Mladá fronta DNES, 22. července 2020.

Istanbulská úmluva o násilí na ženách a naše právo

Zdeněk Koudelka
ústavní právník

Náš právní řád zajišťuje rovnost a trestá násilí na lidech. Istanbulská úmluva o násilích na ženách zde nic nepřináší. Chceme-li právo změnit, lze tak učinit i bez istanbulské úmluvy.

Úmluva posiluje migraci. Určuje povinnost státům poskytnout azyl z důvodu gendrové příslušnosti. Ovšem pak nejde jen o násilí na ženách, ale to, že někdo se považuje za ženu, i když je muž, a jeho stát původu nepreferuje transsexualitu či veřejné projevy sexuální orientace. Úmluva stanoví povinnosti států v oblasti migrace s výhodami pro cizince. Ale státy vznikly, aby pečovaly o zájmy svých obyvatel.

Úmluva obsahuje obecné pojmy, které se dají ideologicky zneužít. Vyzývá státy k podpoře nátlakových organizací s politickými cíli. Přitom financování nátlakových organizací s politickými cíli je u nás kritizováno jako nehospodárné nakládání s veřejnými prostředky. Některé závazky v úmluvě, jako snaha vymýtit nevhodné zvyky a tradice, a že muži a chlapi budou aktivně zapojeni do prevence za účelem naplnění úmluvy, působí stejně jako před rokem 1989 působila ideologická školení mužstva v komunistické armádě. Úmluva tlačí na státy, aby více regulovaly občany. Chceme-li právo změnit, lze tak učinit i bez istanbulské úmluvy.

Chceme-li právo změnit, lze tak učinit i bez istanbulské úmluvy.

Nebezpečí úmluvy není v jejím textu, ale v budoucí aplikaci. Stále více moci přechází od moci výkonné a zákonodárné, které vznikají z voleb občanů, k soudní moci. Soudci jsou ve funkci trvale a někteří propadli aktivistické touze měnit svět k lepšímu. Není nic horšího než snaživý úderník v taláru, který chce vynutit své vidění dobra. Přitom vtahování různých konceptů dobra do práva je příznakem totalitních

režimů. Nějaký soudce může užít obecné pojmy istanbulské úmluvy k prosazení svých priorit i proti vládám a parlamentům. Nepřekvapilo by, kdyby soud v budoucnu na základě úmluvy prohlásil za protiprávní velikonoční tradici pomlázky.

Soudci jsou ve funkci trvale a někteří propadli aktivistické touze měnit svět k lepšímu.

Příkladem může být Nejvyšší soud USA, jenž roku 2015 prohlásil zákaz homosexuálních sňatků v některých státech americké unie za protiústavní. Uznal těsnou většinou 5:4 pojetí manželství i jako svazek dvou žen nebo dvou mužů a argumentoval ústavou. Tvůrci americké ústavy z roku 1787 by se divili, co jim to Nejvyšší soud v 21. století dává do úst. V tehdejší době bylo manželství jinak než jako svazek muže a ženy nemyšlitelné. Pět soudců se tak nadřadilo nad tisíce členů kongresu USA a jeho členských států, kteří jsou z ústavy oprávněni k ústavní změně. Proto je správné, aby náš stát úmluvu neratifikoval.